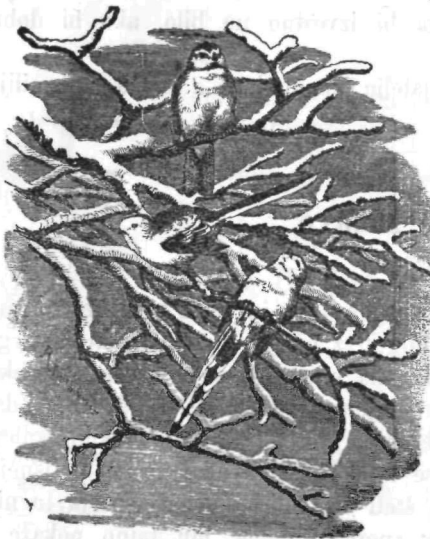

Otroci! usmilite se ptičev.

Ali se še spominaš, Mirko dragi, ónih prijetnih časov, ko sva šetala mimo pisanih travnikov in rodovitih poljan, ter hodila po prijaznih senčnatih gozdih? Izvestno, da se še spominaš! Na teh najinih prijetnih potih si me popraševal po tej in ónej rastlini, ki te je zanimala; o živalicah, ki so lazile ali skakale, plezale ali letale; a tudi po kamenji si me vprašal, ki se je blestelo o solnčnem svitu. Rad sem odgovarjal tvojim mnogoterim vprašanjem.

Vse, kar sva videla in čutila, vtisnjeno je globoko v najino srce. In kaj je naju takó veselilo? Kaj je naju izpremljevalo po vseh najinih potih?

Komaj sva zjutraj stopila iz zaduhlih sob, vže je naju pozdravilo prijetno žgolenje visoko v zrak se vzdigajočega skorjanca. Ondu v zelenem gaji je nama donelo ljubeznjivo slavčevo petje na uhó. Vse te prijetne melodije je izpremljal v ozadji krepki zbor drugih drobnih ptičic, ki so veselo skakale z vejice na vejico ter pridno pobirale kvarljivi mrčes po sadonosnem drevju. To je naju veselilo! Ali kaj bi govoril o tem, kar je minulo!

Zeleno listje se je posušilo in golo stoji drevje pred nami. Poljane so zgubile svojo lepo pisano preprogo in nebeški stvarnik jih je ogrnil z belo odejo — sè snegom. Kakor bi to nekateri ptiči vedeli, ostavili so, nekemu notranjemu nagónu sledeč, svojo domovino in se podali v gorke južne kraje. Ali vsi ptiči niso zato, da bi se podali na tako dolgo potovanje, zatoorej morajo mnoge ptičice ostati vsó dolgo in mrzlo zimo pri nas. Kje naj dobé v hudem mrazu potrebnega živeža, ko je vsa zemlja pokrita z belo odejo? Povsod, kamor koli pridejo, ne najdejo ničesar za svoj lačni želodček. Zatorej zapuščajo puste gozde in prazna polja, ter se bližajo našemu stanovanju, da bi si sè svojimi milimi očesci izprosile pomoči od nas.

Mirko dragi! Poznam tvoje dobro srce, ter se nádejam, da se bodeš usmilil tudi ti ubogih ptičic, ki prezebujejo v svojem bornem kožušku v tako hudej, mrzlej zimi. Pojdi na vrt ali na dvorišče, odmeči sneg in na ta kraj natresi vsak dan po nekoliko zrníc konopelj in prosá, a tudi od svojega velicega kosa kruha, katerega so ti dali tvoja dobra mati, privošči nekaj drobtinic ubozim ptičkom. Ako bodeš hodil gledat krmišče, videl bodeš, kako si tolpa gladnih ptičkov teši lačne želodčke z drobtinicami, katere jim si potresel. Poglej ondu lisastega ščinkovca, kako te hvaležno pogleduje. Še celó oholi vrabec je prišel, da pobira tvoje drobtinice. Ali te ne veseli to globoko v srce?

Še nekoliko tednov in vrne se ljuba vzpomlad z vso svojo krasoto. Takrat pridem zopet k tebi in te povabim, da greš šetat z menoj po zelenih

logih in pisanih travnikih, kjer bodeva novič uživala prijetne in vesele dni v bližini pevajočih ptičkov. Jeseni pa se bodeva veselila sadonosnega drevja, ki bode polno sladkega ovočja, katerega bi izvestno ne bilo, ako bi dobri ptički ne pobirali požrešnih kvarljivcev.

Mirko dragi, skušaj tudi svoje prijatelje izpodbujati na to, da se usmilijo ubozih ptičic.

Ivan Krulc.

Gašparjeve zabave.

(Dalje.)

6. kateri kupček fižola (boba, krajcarjev) je vzet z mize, to vam Gašper Kreša ugame, kakor bi mignil z očmi. Fižol ali kaj drugega se dene v šest kupčeki takó na mizo, da so v prvem kupčku 3 fižoli, v drugem jih je 5, v tretjem 7, potem 9, 11 in 13. Zdaj se Gašpar obrne z hrbtom proti mizi ter reče, da si naj kdo vzame kateri koli kupček. Ko se to zgodi, zgrnejo se vsi kupčki skupaj in se potisnejo Gašparju samemu v roko, takó da jih šteti ne more. Ali Gašparju to nič mar, ali jih sme šteti ali ne. Njegov sporazumljenec mu tajno pokaže s prsti desne roke, kateri kupček fižola je bil vzet z mize. Palec na desni roki mu znači prvi kupček, kazalec drug, sredinec tretji itd., šesti kupček mu znači leva roka. Gašpar zdaj lahko ugame tudi število fižolov vzetega kupčka, ter tudi lahko pové koliko fižola ima v roki.

7. Gašpar stavi, karkoli hočeš, da ne bodeš mogel toliko časa čepeti pod mizo, da on trikrat udari ob mizo. To je lahko; kadar ti čepiš pod mizo, udari Gašpar s pestjo prvič ob mizo; čez nekaj časa udari drugič. A zdaj Gašpar neha in tebi je predolgo čakati tretjega udarca pod mizo, ker Gašpar je zviti, ter zna tretjič udariti še le jutri, zato je bolje, da zležeš poprej izpod mize.

8. Gašpar ugame tvoje misli. Več oseb sede za mizo. Gašpar vzame za vsako osebo listek papirja. Kadar sedé okolo mize, začne deliti listke vsacemu po jednega. Brž ko pride do ónega, čegar misli mora uganiti, ne dá mu listka, nego reče mu: „Ti si mislil, da tudi ti dobodeš listek, ali motil si se!“ in tako je pogódil njegove misli.

9. Da preko jedne slamice ne moreš skočiti, naredí Gašpar. On položi slamico tikoma stene in ti ne moreš skočiti preko nje.

10. Ako greš skozi vrata in prideš zopet v sobo nazaj, nimaš nobene glave več, naredi Gašpar. Ta šala se izvršuje gledé besedice „več.“ Ako namreč zopet v sobo stopiš, imaš še zmirom le jedno glavo, a nimaš jih več.

11. Krajcar preložiti, pa se ga ne dotakniti. Gašpar vzame tri krajcarje in je položi na mizo, da ležé drug za drugim. Zdaj reče Gašpar, da bode krajcar, ki leži v sredi, preložil takó, da se ga niti pritaknil ne bode. To se vé, da mu tega nihče ne veruje. Ali Gašpar je zvitá buča in kaj naredí? On vzame prvi krajcar, ki leži v vrsti na desno in ga preloži na levo stran, takó je prišel krajcar, ki je bil poprej v sredi, na prvo mesto od desne strani, in Gašper se ga res ni dotaknil.

(Dalje sledi.)